

13/9/43

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

2

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

1942

ΩΔΕΙΟΝ

“ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ.”

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1943, ΩΡΑ 9 Μ. Μ.

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

ΤΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

(ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1942-1943)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

HANS HOERNER

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΚΕΡΚΙΔΕΣ Β-Γ-Δ (Σειράι 1-13)	Δραχ. 3000
ΚΕΡΚΙΔΕΣ Α-Ε (Σειράι 1-3)	> 3000
ΚΕΡΚΙΔΕΣ Β-Γ-Δ (Σειράι 14-18)	> 2000
ΚΕΡΚΙΔΕΣ Α-Ε (Σειράι 4-10)	> 2000
ΚΕΡΚΙΔΕΣ Α-Ε (Σειράι 11-18)	> 1000

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ Δραχ. 500

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

---

1. Συμφωνία όρ. 4 εις Σι ύφ. L. van BEETHOVEN
(Έργον 50)
- I. Adagio - Allegro vivace
II. Adagio
III. Scherzo - Allegro vivace
IV. Allegro ma non troppo
2. Ό κύκνος τής Τουονέλας J. SIBELIUS
- Συμφωνικό ποίημα
Άγγλικόν κέρασ σόλο ό κ. Γ. Εύαγγελιδης
3. Μουσική Μπαλλέττου ΑΝΔΡ. ΝΕΖΕΡΙΘΗ
- α. Είσαγωγή
β. Γκαβόττα
γ. Μενουέττο
δ. Στσιλιάνα
ε. Σαραμπάντα
ς. Ζίγκα
4. Ρωμαϊος και Όουλιέττα P. TSCHAÏKOWSKY
- Φαντασία-Είσαγωγή για όρχήστρα
-
-

L. VAN BEETHOVEN

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ἡ «Τετάρτη Συμφωνία» σὲ Σι Ὑφ. Ἔργ. 50, γράφηκε τὸ 1806 καὶ παίχθηκε γιὰ πρώτη φορά στὴ Βιέννη τὶς ἀρχές τοῦ 1807, δύο φορές στὴ σειρά τῆ πρώτης φορά στὸ θέατρο καὶ εὐθύς κατόπι σὲ κάποια συναυλία ἐρασιτεχνῶν. Εἶχε τότε πολλὴ ἐπιτυχία¹ σήμερα ὁμως εἶναι ἴσως ἡ Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν πού ἀκούεται λιγώτερο καὶ αὐτὸ γιὰτὶ ἀδικεῖται ἀπ' τὴ γειτονία τῆς «Ἡρωϊκῆς» καὶ τῆς «Πέμπτης». Κί ὁμως ἡ «Τετάρτη Συμφωνία» παραμένει ἕνα ἀπ' τὰ πιεὶὸ ἀτομικά καὶ χαρακτηριστικά ἔργα τῆς τέχνης τοῦ Μπετόβεν καὶ ἀντιπροσωπεύει ἰδιαίτερο τύπο μέσα στίς ἄλλες Συμφωνίες τοῦ μουσουργοῦ. Ἐκεῖνο πού τὴν διακρίνει, λέει ὁ Kretzschmar εἶναι ἡ ὁροσερότης τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ὁ αὐθορμητισμός. Μοιάζει, ὅπως μερικὲς σονάτες, περισσότερο μὲ φαντασία καὶ αὐτοσχεδίασμα, παρά μὲ κάρπὸ μακρὰς ἐργασίας. Κατὰ δεύτερο λόγο ἔχει χαρακτηριστὴν χαρὰ καὶ εὐτυχίας, ἀνάμικτο ὁμως μὲ πολὺ ρωμαντισμό. Τὸν ρωμαντισμὸν αὐτὸν τὸν διακρίνει κανεὶς ἀπ' τὸ εἶδος τῆς μελωδίας, ἀπ' τὶς συγχορδίες πού κρατιοῦνται ἐπὶ μακρόν, ἀπ' τὴ συνεχῆ ἀνάμειξη διαφωνῶν καὶ ἀπ' τὶς δυναμικὲς ἀντιθέσεις, χαρακτηριστικά πού δέν θά βροῦμε σὲ καμμιά ἄλλη Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Ἴσως καμμιά φορά ἡ χαρὰ τῆς ἐμφανίζει σκιές, λείπει ὁμως ἀπ' τὴ «Τετάρτη Συμφωνία» ἡ τρικυμία τῶν παθῶν καὶ τὸ ὄλο ρίχνει τόσες φωτεινὲς ἀκτίνες χαρὰς, ὥστε ἀδίστακτα πιά μπορούμε νά κατατάξουμε τὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποίαν γράφηκε τὸ ἔργο αὐτὸ, ὡς μιὰ ἀπ' τὴν πιεὶὸ εὐτυχισμένη τοῦ Μπετόβεν. Ὁ Grove τοποθετεῖ τὴν σύνθεσι τῆς «Τετάρτης Συμφωνίας» στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβῶν τῶν Μπετόβεν μὲ τὴν Τερέζα Μπρούνοβικ.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς Συμφωνίας βρίσκει κανεὶς τὰ δύο κύρια στοιχεῖα τῆς ὅλης Συμφωνίας: φαιδρὴ ζωηρότητα καὶ τὰ μυστικὰ συναισθήματα τοῦ συνθέτου. Τὸ Adagio εἶναι ἕνα θαυμάσιο κομμάτι γεμάτο ποιησι καὶ ἴσως τὸ ἐσωτερικότερο ἀργὸ μέρος ἀπὸ ὅλες τὶς Συμφωνίες τοῦ Μπετόβεν. Τὸ τρίτο μέρος εἶναι ἕνα ἀληθινὸ καπρίτσιο, γραμμὲν μὲ πολλὴν εὐθυμία καὶ χιούμορ. Τέλος τὸ Finale εἶναι καμωμένο μὲ στοιχεῖα παρμένα ἀπ' τὰ προηγούμενα μέρη.

J. SIBELIUS

Ο ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΟΝΕΛΑΣ

¹Ἡ Τουονέλα, τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ὃ Ἄδης τῆς φινλανδικῆς μυθολογίας, εἶνε περιτριγυρισμένη ἀπὸ πλατὺ ποτάμι, μὲ μαύρα νερά καὶ μὲ ταχὺ ρεῦμα, ἐπάνω στὸ ὁποῖον προχωρεῖ μεγαλοπρεπῆς καὶ τραγουδῶντας ὁ Κύκνος τῆς Τουονέλας.

ΑΝΔΡ. ΝΕΖΕΡΙΘ

Ἡ «Μουσική Μπαλλέττου» γράφηκε τὸ 1940 καὶ ἀκολουθεῖ μὲ γενικές γραμμὲς τὴν κλασσικὴ διάταξί τῆς τονικῆς συγγένειας τῶν ἔξι μερῶν ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Τὸ ἔργο ἀρχίζει μὲ μιὰ μικρὴ Εἰσαγωγή, ἕνα εἶδος προανακρούσματος σ' ὅλη τὴ σύνθεσι. Ἡ Γκαβόττα ποὺ ἀκολουθεῖ σὲ ρυθμὸ 4/4, κυμαίνεται μέσα στὶς δυὸ τονικότητες τοῦ Ρε μείζ. καὶ Σι ἔλασ. καὶ μὲ δευτέρη φράσι στὸν Μι μείζ. Τὸ Μενουέττο ἔχει τὸ θέμα του μόνο στὰ πρῶτα βιολιά, διαιρεμένα σὲ 4 πραγματικὰ μέρη ἢ Σιτσιλιάνα ἀκολουθεῖ τὸν χαρακτηριστικὸ ρυθμὸ τῶν 6/8, ἢ Σαραμπάντα σὲ Μι ἔλ. ἐμφανίζει ἕνα ἀντίθεμα στὸ πρῶτο βιολί, κατὰ τὴν ἐπανάληψι, τέλος ἡ Ζίγκα εἶναι γραμμένη στὸ ζωηρὸ ρυθμὸ τῶν 12/8.

P. TSCHAÏKOWSKY

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Ἡ Φαντασία - Εἰσαγωγή «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα», γράφηκε τὸ 1869 καὶ πῆρε ἀργότερα τὴν ὀριστικὴ τῆς μορφή. Ἀρχικῶς εἶχεν ἄλλη εἰσαγωγή καὶ ἐτελειῶνε μὲ ἕνα πένθιμο ἐμβατήριον, ποὺ ὁ συνθέτης ἀφήρεσε ἀργότερα. Τὸ ἔργο εἶχε ἐκτελεσθεῖ τότε σὲ πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρες, ἀλλοῦ μὲ πολλὴν ἐπιτυχία καὶ ἀλλοῦ μὲ ἀπόλυτη ἀποτυχία ἀκόμη καὶ ὁ μεγάλος διευθυντὴς ὀρχήστρας Χάνς Ρίχτερ εἶχε σημειώσει τέλειον «φιάσκο» μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Τσαϊκόφσκυ. Γ' αὐτὸ καὶ ὁ συνθέτης τὸ ἐπεξεργάσθηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ 1879 τὸ παρουσίασε μὲ τὴ νέα του μορφή μὲ τὴν ὁποία καὶ ἐπεβλήθη.

Ἡ εἰσαγωγή «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» ἀνήκει στὰ συμφωνικὰ ποιήματα τοῦ Τσαϊκόφσκυ ἂν καὶ τὸ ἔργο δὲν ἀκολουθεῖ τὴν πορεία τοῦ δράματος, ἀλλ' εἶναι μιὰ ἐντελῶς ἐλεύθερη ἐρμηνεῖα αὐτοῦ.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔργου ἀκούεται τὸ θέμα τοῦ «πεπρωμένου», ὕστερα ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκολουθεῖ ἕνα ἄλλο θέμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῆ θέμα τοῦ «ἔρωτος τοῦ Ρωμαίου». Τὸ Allegro ζωγραφίζει τὸ μῖσος καὶ τὴν διαμάχη τῶν δύο οἰκογενειῶν: τῶν Μοντέκκων καὶ τῶν Καπουλέτων. Ὁ ἐπίλογος ἀρχίζει μὲ ἤχους ἄρπας· ἀκούεται τὸ θαυμάσιον τραγοῦδι τῆς Ἰουλιέττας. Ἡ Ἰουλιέττα, δυστυχῶς πολὺ ἀργά, βλέπει στὸ πλευρὸ τῆς τὸν ἀγαπημένο τῆς ποὺ περίμενε καὶ αὐτοκτονεῖ. Μέσα στοὺς πηγμένους «ρολλισμοὺς» τῶν τυμπάνων σβύνει ἡ γοητευτικὴ μελωδία, ἐνῶ γλυκὲς καὶ πομπῶδεις συγχορδίες ἀποτελοῦν τὴν κατακλείδα τοῦ ἔργου.

✍

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΗΝ „ΠΥΡΙΟΣ”
ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 61 - ΑΘΗΝΑΙ